"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସଂଙ୍ଗ ଦୋଷରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ପୁରା ପୁରା ଧ୍ୟାନ ଦିଅ ତେବେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ତୋଫାନ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମାୟାକୁ କେବେ ବି ଦୋଷି କର ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ସର୍ବଦା ଧ୍ୟାନରେ ରଖିଲେ ତୁମର ବେଡା ଅର୍ଥାତ୍ ନୌକା ପାରି ହୋଇଯିବ?

ଉତ୍ତର:- "ବାବା ଆପଣଙ୍କର ଯାହା ଆଦେଶ" ଏହିଭଳି ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ହୁକୁମ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଥାଅ ତେବେ ତୁମର ବେଡା ପାରି ହୋଇଯିବ । ହୁକୁମ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଥିବା ପିଲାମାନେ ମାୟାର ଆକ୍ରମଣରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିଯାଏ, ଅପାର ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଓଲଟା କର୍ମ ହୋଇନଥାଏ ।

ଗୀତ:- ତୁହ୍ମେ ପାକେ ହମନେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସମସ୍ତ ସେଣ୍ଟରର ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ବେହଦର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ପୁନର୍ବାର ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବ ଭଳି ଆମେ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ନେବାକୁ ଯାଉଛୁ ଏବଂ ଏହିଭଳି କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆମେ ରାଜତ୍ୱ ନେଇ ଆସିଛୁ । ରାଜତ୍ୱ ନେଉଛୁ ପୁଣି ହରାଇ ଦେଉଛୁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏବେ ଆମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କର କୋଳକୁ ଆସିଛୁ । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ । ଏହା ସତ୍ୟ ଅଟେ । ଘରେ ବସି ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ବେହଦର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପାଠପଢ଼ା ଚାଲିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଶିବବାବା ହିଁ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢୁଥିଲେ ସେତେବେଳେ ନିଜର ପାଠପଢ଼ା ଅନୁସାରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ୍ ହେଉଥିଲେ । ସେଠାରେ ତ କେହି ଏଭଳି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ମାୟା ଆମକୁ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି ବା ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ଠିକ୍ ଭାବରେ ପାଠ ପଢିନଥା'ନ୍ତି ବା ଖରାପ ସଂଗରେ ପଡିଯାଇଥା'ନ୍ତି ଅଥବା ଖେଳ କୁଦରେ ଲାଗିଯାଇଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପାଠପଢି ନଥାନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା ଫେଲ୍ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ମାୟାର ତୋଫାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଚାଲିଚଳନ ଠିକ୍ ନଥିଲେ ଶିକ୍ଷକମାନେ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଯେ, ଏହାଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଖରାପ ଅଟେ । କୁସଂଗରେ ପଡି ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି, ଏଥିରେ ମାୟା ରାବଣକୁ ଦୋଷୀ କରିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବଡ ବଡ ଭଲ ଧନବାନ ଲୋକମାନଙ୍କର ପିଲାମାନେ କେହି ତ ଭଲ ପାଠ ପଢି ଆଗକୁ ବଢିଯାଆନ୍ତି, ଆଉ କେହି ତ ମଦ ପିଇବାରେ ଲାଗିପଡନ୍ତି । ଯଦି ଖରାପ ଦିଗକୁ ଗତି କରନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପିତା କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ କୁପୁତ୍ର ହୋଇଗଲା । ସେହି ପାଠପଢାରେ ତ ବହୁତ ବିଷୟ ଥାଏ । ଏହା ତ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ପାଠପଢା । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ପାଠପଢାଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଆମେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବା ତେବେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବା । ପିଲାମାନେ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ତ ସଂଗ ଦୋଷରେ ପଡି ପାଠପଢି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହାକୁ ମାୟାର ତୋଫାନ କାହିଁକି କୁହାଯିବ? ସଂଗଦୋଷରେ ପଡି ଯଦି କେହି ପାଠ ନପଢନ୍ତି ତେବେ ସେଥିରେ ମାୟା ବା ଶିକ୍ଷକ ବା ପିତା କ'ଣ କରିପାରିବେ । ପାଠ ନପଢିବାରୁ ନିଜର ଲୌକିକ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପ୍ରଥମେ ଭଟ୍ଟୀରେ ପଡିବାର ଥିଲା । ଶରଣ ମଧ୍ୟ ନେଇଥିଲେ । କାହାକୁ ଯଦି ସ୍ୱାମୀ ମାଡ ମାରିଲେ ବା ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଲେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଲା, ଘରେ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଆଉ କେହି ତ ଏଠାକୁ ଆସି ମଧ୍ୟ ଚାଲିଗଲେ । ପାଠପଢି ପାରିଲେ ନାହିଁ ତେଣୁ ଯାଇ ଚାକିରୀ ଆଦି କଲେ ବା ବିବାହ ମଧ୍ୟ କଲେ । ଏହା ତ ଗୋଟିଏ ବାହାନା ଯେ ମାୟାର ତୋଫାନ କାରଣରୁ ପାଠପଢି ପାରୁନାହିଁ । ଏକଥା ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ, ସଂଗଦୋଷ କାରଣରୁ ହିଁ ମୋର ଏ ଅବସ୍ଥା ହେଲା ଏବଂ ମୋ ଭିତରେ ବିକାର ମଧ୍ୟ କଡା ରୂପରେ ଅଛି । ଏକଥା କାହିଁକି କହୁଛ ଯେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଲାଗିଲା ତେଣୁ ଖସିପଡିଲି । ଏସବୁ କିଛି ନିଜ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସଦଗୁରୁଙ୍କର ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ତା ଉପରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ଯଦି ଚାଲିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ କୌଣସି ଖରାପ ସଙ୍ଗ ରହିଛି ବା କାମ ବିକାରର ନିଶା ବା ଦେହ-ଅଭିମାନର ନିଶା ରହିଛି । ସବୁ ସେଣ୍ଟରର ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ନେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ନଥାନ୍ତା ତେବେ ଏଠାରେ କାହିଁକି ବସିଥାନ୍ତେ । ଦୁନିଆରେ ତ ଆହୁରି ଅନେକ ଆଶ୍ରମ ଅଛି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । ସେହିପରି ଛୋଟ ଛୋଟ ମଠ ପନ୍ଥ ଗୁଡିକ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ଅଟେ । ବୃକ୍ଷ ତ ନିଶ୍ଚିତ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ଏଠାରେ ତ ସବୁ ଧର୍ମର ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ମିଠା ଦୈବୀବଂଶର ଯିଏ ହୋଇଥିବ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରୁ ବାହାରି ଆସିବେ । ସବୁଠାରୁ ମିଠା କିଏ ହୋଇଥିବେ? ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗର ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ ହୋଇଥିବେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ଯିଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢିଥିବେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ କୁଳରେ ଆସିବେ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଅର୍ପଣମୟ ଜୀବନ କଟାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଫରକ ରହିଛି ନା । କେହି କେହି ଯଦିଓ ଏଠାରେ

ସମର୍ପିତ ଭାବରେ ରହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପାଠପଢାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ତେଣୁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ସେବାରେ ଲାଗି ଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଶେଷ ସମୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ତ୍ରେତାଯୁଗର ଶେଷରେ ଅଳ୍ପ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ରାଜପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଥାଏ ଯେ, ଗୃହସ୍ଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେଣ୍ଟରରେ ରହୁଥିବା ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପଢିବା ଏବଂ ପଢାଇବାରେ ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ଗୃହସ୍ଥି ନୁହଁନ୍ତି । କନ୍ୟା ବା କୁମାରମାନଙ୍କୁ ଗୃହସ୍ଥି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ସେମାନେ ୬୦ ବର୍ଷ ପରେ ନିଜର ସବୁ କିଛି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ନିଜେ କୌଣସି ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ସଂଗରେ ଯାଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ମରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ଆଦିକୁ ଛାଡୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଗରୁ ୬୦ ବର୍ଷରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ନେଇ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ବନାରସରେ ଯାଇ ରହୁଥିଲେ । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଏଠାରୁ କେହି ପରମଧାମକୁ ଫେରିଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସଦଗତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ହିଁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପଦ ପାଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କେହି କେହି ତ ମୁକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଯା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ତେବେ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ଭଲ ସୁଯୋଗ ରହିଛି । ଯେଉଁମାନେ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସବୁ ସନ୍ତାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେବାର ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଲୌକିକ ଦୁନିଆରେ ତ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିନଥାଏ । ପୁଅମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଲାଳସା ଥାଏ । ଯଦିଓ କେହି କେହି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଭାବିଥା'ନ୍ତି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ତ ମିଳିବ କିନ୍ତୁ ଲୌକିକ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ନେବାର ଅଛି, ତାକୁ କାହିଁକି ଛାଡିବେ ତେଣୁ ଦୁଇଟିଯାକ ପାଠ ପଢିଥା'ନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପିଲା ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଏକଥା ତ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଯିଏ ଭଲ ପାଠ ପଢିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇଥାନ୍ତି । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାହୁକାର ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ସେଣ୍ଟରରେ ରହିଲାବାଲାଙ୍କୁ ତ ଭିତରେ ହିଁ ରହିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜ ପରିବାରରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦାସଦାସୀ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ତ୍ରେତା ଯୁଗ ଶେଷରେ ତିନି, ଚାରି ବା ପାଞ୍ଚ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜ ପଦ ମିଳିଥାଏ । ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ତ ସେହି ସାହୁକାର ପଦ ଭଲ, ଯାହାଙ୍କର ସାହୁକାରୀ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାୟମ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ସାହୁକାରୀ ପଦ କାହିଁକି ନ ନେବ । ତେବେ ରାଜପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି ତେବେ ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ପଦ ପାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ପଦ ହେଲା ନା । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବାହାରେ ରହୁଥିବା ଭାଇ-ଭଉଣୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ତେବେ ସବୁକିଛି ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥ କେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ବଡରୁ ବଡ ସାହୁକାର ହେବେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ଲୁଚି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, ବାହାରର ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ କିଛି କମ ପଦ ମିଳିବ । ତେବେ ଶେଷ ସମୟରେ ରାଜା ପଦ ପାଇବା ଭଲ ନା ପ୍ରଜାରେ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ଭଲ? ଯେଉଁମାନେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଏତେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସିନଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ତୋଫାନ ବହୁତ ଆସିଥାଏ । ସାହାସ ରଖନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଶରଣରେ ଅଛୁ କିନ୍ତୁ ସଂଗଦୋଷରେ ଆସି ପାଠପଢିନଥାନ୍ତି । ଶେଷ ସମୟରେ ସବୁକିଛି ଜଣାପଡିଯିବ । ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ, କିଏ କେଉଁ ପଦ ପାଇବ । କ୍ରମାନୁସାରେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ନା । କେହି ତ ସେଣ୍ଟରକୁ ନିଜେ ନିଜେ ଚଳାଇଥା'ନ୍ତି । ଆଉ କେଉଁଠି ତ ଯିଏ ସେଣ୍ଟର ଚଳାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପଢିଲାବାଲା ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସବୁକିଛି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ନା । ନିଜର ଚାଲିଚଳନ ଠିକ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି । ଲୌକିକରେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହୋଇଥାଏ । ପିଲାମାନେ ଟିଚର ବା ମା ବାପାଙ୍କର ମତରେ ଚାଲିନଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ଯାହାଙ୍କର କେହି ପିତା ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେଣ୍ଟରମାନଙ୍କରେ ତ ବହୁତ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ । କେହି କେହି ପିଲା ସଂଗଦୋଷରେ ଆସି ଫେଲ୍ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏଭଳି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ, ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ଏହା ତ ନିଜର ମୂର୍ଖତା ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଚାଲିଚଳନ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ପିଲା ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ବହୁତଙ୍କ ଭିତରେ ଲୋଭ ରହିଥାଏ, କାହା ଭିତରେ କ୍ରୋଧ, କାହା ଭିତରେ ଚୋରି କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ, ଶେଷରେ ତ ସବୁକିଛି ଜଣାପଡିଯିବ । ଅମୁକ ନିଜର ଏହିଭଳି ଚଳଣି ପାଇଁ ଛାଡି ଚାଲିଗଲେ । ତେବେ ବୁଝିବାକୁ ହୁଏ ଯେ ସେମାନେ ଶୁଦ୍ର କୁଳର ହୋଇଗଲେ । ତାଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଶୁଦ୍ର କୂଳରେ ହୋଇଗଲେ । ପାଠପଢା ଛାଡିଦେଲେ । ଯଦି ଟିକିଏ ବି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଥିବେ ତେବେ ପ୍ରଜାରେ ତ ଆସିଯିବେ । ଏହା ବହୁତ ବଡ ବୃକ୍ଷ (ପରିବାର) ଅଟେ । କେଉଁଠୁ କେଉଁଠୁ ବାହାରି ଆସିବେ । ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାହାରି ଆସିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ବହୁତ ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ଅନ୍ୟଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ମୁକ୍ତିର ବର୍ସା ତ ନେଇପାରିବେ ନା । ଏଠାକୁ ତ କେହି ବି ଆସିପାରିବେ । ଯାହାକୁ ନିଜ କୂଳରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ଥିବ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇଯିବେ । ବାବା ତ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଥିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, କେବଳ ଏହିଠାରେ ରହିଲେ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ରହିପାରିବେ । କୌଣସି ବି ଧର୍ମବାଲା ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇପାରିବେ । ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ମିଳୁଛି, ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର, ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ସ୍ମରଣ କର, ତେବେ ନିଜ ଧର୍ମରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ତ ମିଳିବ ନାହିଁ, ନା ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସିବେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର

ଏଠାରେ ମନ ଲାଗିବ ନାହିଁ ସେହିମାନଙ୍କର ଏଠାରେ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ମନ ଲାଗିଯାଏ ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି ଶେଷ ବେଳକୁ ଯେମିତି ସବୁ ଆତ୍ମା ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ତ ଜାଣିଯାଆନ୍ତୁ । ବହୁତ ସେଣ୍ଟରମାନଙ୍କରେ ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପାଠପଢା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ନାହିଁ । ତେବେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ଥିବ ତେବେ ଏକଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ, ମୋତେ ଫୁରସତ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ଫୁରସତ ନାହିଁ, କାମ ଅଛି । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ ତେବେ ଦିନ ରାତି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାରେ ଲାଗିପଡିବେ । କେହି କେହି ଚାଲୁ ଚାଲୁ ସଂଗ ଦୋଷରେ ଆସି ମଧ୍ୟ ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାକୁ ଗ୍ରହଦୋଷ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ । ବୃହସ୍ପତିଙ୍କର ଦଶା ବଦଳିଯାଇ ମଙ୍ଗଳଦଶା ହୋଇଯାଏ । ଆଗକୁ ଗଲେ ହୁଏତ ଦଶା ବଦଳିଯିବ । କାହା କାହା ପାଇଁ ତ ବାବା କହନ୍ତି ରାହୁ ଦଶା ପଡିଯାଇଛି । ଭଗବାନଙ୍କ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ମାନୁନାହାଁନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଏକଥା ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ, ଏଠାରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କିଏ ଦେଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିବା କାରଣରୁ ସାକାର ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥିବ ତେବେ ଭାବିବେ ଯେ, ଶିବବାବା ଯାହା ବି କହୁଛନ୍ତି ତାକୁ ମୋତେ କରିବାକୁ ହେବ । ଭଲ ମନ୍ଦ ପାଇଁ ଶିବବାବା ଦାୟୀ ହେବେ । ତେବେ ଶିବବାବାଙ୍କର ମତ ଅନୁସାରେ ତ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା କାରଣରୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି ତେଣୁ ଶିବବାବା ଦାୟୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ତ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ରଖିବା ଦରକାର କିନ୍ତୁ ଜାଣିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ, କିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ତ ଆଉ କିଛି ଆଦେଶ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି କେବଳ କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛି - ପ୍ରଥମେ ତ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ମୁଁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି ତାକୁ ଧାରଣ କର ଏବଂ କରାଅ । ବାସ୍ ଏହି ଧନ୍ଦା କର । ରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁମାନେ ଥାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହିଭଳି କହିଥା'ନ୍ତି - ଯୋ ହୁକୁମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହା ଆଦେଶ । ତେବେ ତାହା ତ ରାଜ୍ୟ ଚଳାଉଥିବା ରାଜାମାନେ ଆଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ଏହା ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ଆଦେଶ ଅଟେ । ତେଣୁ ବାରମ୍ବାର କହିବା ଦରକାର ଯୋ ହୁକୁମ ଶିବବାବା । ତେବେ ତୁମକୁ ଖୁସୀ ମଧ୍ୟ ଲାଗିବ । ଭାବିବ ଶିବବାବା ହୁକୁମ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ମଧ୍ୟ ଖୋଲିଯିବ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ଯାହାଦ୍ୱାରା ବେଡା ପାରି ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହିଁ କଷ୍ଟକର । କାରଣ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି । ଏଭଳି କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ମାୟା ଭୁଲାଇଦେଉଛି । ଆମେ ଭୁଲିଯାଉଛୁ ସେଥିପାଇଁ ଓଲଟା କାମ ହୋଇଯାଉଛି ।

ଏଭଳି ବହୁତ କନ୍ୟାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ଭଲ ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏଭଳି ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ଯୋଗ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନାହିଁ, ଚାଲିଚଳନ ଦ୍ୱାରା ଜଣାପଡିଯାଇଥାଏ - ଯୋଗରେ ରହୁନାହାଁନ୍ତି ପାପ ରହିଯିବା କାରଣରୁ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏଥିରେ ମାୟାର ତୋଫାନର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବୁଝିଯାଅ ଯେ, ଏହା ମୋର ଭୁଲ୍, ମୁଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହିଁ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଏଠାରେ ପ୍ରଜାଯୋଗ ଶିଖାଯାଉନାହିଁ । ମାତା-ପିତା ତ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର ତେବେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ଏମାନେ ସେଠାରେ ଯାଇ ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ବାଲା ମଦର ଫାଦରଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ ସେମାନେ ତ ଫାଦରଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଦୁଇଜଣ ଅଛନ୍ତି । ଗଡ୍, ଈଶ୍ୱର ଯିଏକି ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ମଦରଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ ରହିଛି । ମା-ବାପା ପାଠ ପଢାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏଭଳି କର ନାହିଁ, ଏଭଳି କର । ଶିକ୍ଷକ ଯଦି କୌଣସି ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ତେବେ ସ୍କୁଲ ଭିତରେ ହିଁ ଦେବେ ନା । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ପିଲା କହିବ ମୋର ଇଜ୍‌ଜତ ନେଉଛ । ଲୌକିକ ପିତା ଯଦି ୫-୬ ଜଣ ପିଲାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଚାପୁଡା ମାରିବେ ତେବେ ପିଲା କ'ଣ ଏପରି କହିବ ଯେ, ମୋତେ ୫-୬ ଜଣଙ୍କ ଆଗରେ କାହିଁକି ମାରିଲ । ନା । ଏଠାରେ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି ଯଦି ଚାଲିପାରୁନାହଁ ତେବେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଯଦି ଏଇଠି ରହି ଅପସେବା କରିବ ତେବେ ଯାହାବି ଅଳ୍ପ ବହୁତ ଜମା ଥିବ ତାହା ମଧ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ନ ପଢିବାର ଅଛି ତେବେ ଛାଡିଦିଅ । ବାସ୍ ମୁଁ ଚାଲିପାରୁ ନାହିଁ । ନିନ୍ଦା କରିବା କ'ଣ ଦରକାର । ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । କେହି କେହି ପଢିବେ କେହି ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା ଛାଡିଦେବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ପାଠପଢାରେ ମସ୍ତ ରହିବା ଦରକାର ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରସ୍ପର ଠାରୁ ସେବା ନିଅ ନାହିଁ । କୌଣସି ଅହଂକାର ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟଠାରୁ ସେବା ନେବା ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେହ ଅହଂକାର ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ ନା, ନଚେତ୍ ଯେତେବେଳେ ଟ୍ରିବୁନାଲ୍ (ବିଚାରାଳୟ) ବସିବ ସେତେବେଳେ କହିବେ — ମୋତେ କ'ଣ ଏସବୁ ନିୟମ କାନୁନ ବିଷୟରେ ଜଣା ଥିଲା! ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଶେଷରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ । ପ୍ରମାଣ ବିନା କ'ଣ ଦଣ୍ଡ ମିଳିପାରିବ । ଆଚ୍ଛା, ବାବା ତ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଭାଗ୍ୟକୁ ଉଦୟ କରୁଛନ୍ତି । କେହି ତ ସେବା କରି ନିଜର ଜୀବନକୁ ହୀରା ଭଳି ଗଢୁଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ନିଜର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ପିତା-ଶିକ୍ଷକ-ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ତାହା ଉପରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ମାୟାକୁ ଦୋଷ ନଦେଇ ନିଜର ଅବଗୁଣକୁ ଯାଞ୍ଚ କରି ସେଗୁଡିକୁ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଅହଂକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜର ପାଠପଢାରେ ମସ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି କାହାଠାରୁ ସେବା ନେବାର ନାହିଁ । ସଂଗଦୋଷଠାରୁ ବହୁତ ବହୁତ ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ ସର୍ବଦା ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥିର ଏବଂ ଅଚଳ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧିର ଲକ୍ଷଣ ହେଲା ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ସ୍ଥିତି । ସେମାନେ କୌଣସି କଥାରେ ହଲଚଲ୍ ହେବେ ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ଅଚଳ ରହିବେ ସେଥିପାଇଁ ଯାହା ବି ହୋଇଯାଉ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ, କ'ଣ ହେବ, କିପରି ହେବ... ଏଭଳି କୁହ ନାହିଁ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ କାହିଁକି ନା ପ୍ରତି ପାଦରେ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । ଯେବେକି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ବାବାଙ୍କର ହାତ ଧରିଛ ତେଣୁ ସେ ଅକଲ୍ୟାଣକୁ ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବେ, ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ସ୍ନେହୀ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପେ ଆପେ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****